

РЕШЕНИЕ

№ 7422

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9417** по описа за **2023** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на М. М. А., ЕГН [ЕГН], представител на „Дипломат карс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], р-н С., Индустриална сграда Електроника № 63, чрез адв. С. Ж. П. от АК П. със съдебен адрес: [населено място], пл. „Съединение“ № 3, ет. 4, офис 411, срещу Решение № 3914 от 17.08.2023 г. на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 111-и състав, постановено по нахд № 5449/2023 г., с което е потвърден Електронен фиш серия К, № 5036763, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движението по пътищата ѝ е наложено административно наказание – глоба в размер на 400.00 /четиристотин/ лева.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт поради постановяването му при неправилно приложение на закона и при допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторката твърди, че на описаната в електронния фиш дата и място на извършване на нарушението водач на МПС е била не тя, а друго лице – Е. Д. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 8, ап. 22, за което на 27.03.2023 г. в СДВР е подадена декларация с необходимите реквизити и в законоустановения срок. Твърди, че към декларацията е било прикрепено и изискуемото по закон копие от СУМПС на лицето, управлявало МПС, но това не било отразено от СДВР. Посочва, че ако

копието от СУМПС действително не е било представено заедно с декларацията, СДВР е следвало да даде указания на касатора да отстрани този пропуск. Счита, че с подаването на декларацията е оборена презумпцията по чл. 188, ал. 1 ЗДвП. Релевира доводи за извършено процесуално нарушение от страна на СРС поради пропуск да разпита Е. Д. Д. като свидетел, за да се установи, дали той е управлявал автомобила на процесната дата и място, като по този начин не е изяснил всички обстоятелства, които имат значение за решаване на спора. С оглед на посочените пороци счита решението за неправилно и необосновано и претендира то да бъде отменено заедно с потвърдения с него електронен фиш, алтернативно – делото да бъде върнато на СРС за ново разглеждане. Претендира разноски.

Ответникът по касационната жалба – Столичната дирекция на вътрешните работи намира жалбата за неоснователна, а постановеното решение на СРС – за законосъобразно и правилно.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С Електронен фиш серия К, № 5036763, издаден от СДВР, на М. М. А., на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева за това, че на 15.04.2021 г., в 16:28 часа, в [населено място], по [улица]до номер 11 (Хотел Премиер), с посока на движение от [улица]към [улица], управлявала лек автомобил „БМВ“ с рег. № 010В466, с превишена скорост от 72 км./ч. при ограничение на скоростта в населено място от 40 км/ч, въведено с пътен знак. Нарушението било заснето с автоматизирано техническо средство – АТСС АРН САМ S1 № 11743f0.

За да потвърди електронния фиш, първоинстанционният съд е събрал и приел писмените доказателства, представени по делото и приобщени по реда на чл. 283 НПК. Изложил е мотиви, че електронният фиш е издаден от компетентен орган, въз основа на изправна система за видеоконтрол и при липса на допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения. Обсъдил е възражението на жалбоподателя относно наличието на техническо средство на процесното място и неговата изправност, като приел същото за неоснователно. Въз основа на доказателствената съвкупност е обосновал правен извод, че на процесните време и място именно касаторът е извършил вмененото му административно нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП, като е превишил разрешената скорост от 40 км/ч с 32 км/ч. Не е възприел защитната му теза, че автомобилът е управляван от друго лице – Е. Д. Д.. В тази връзка не е кредитирал декларацията по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, че автомобилът е управляван от това лице, тъй като към нея не било приложено изискуемото по закон копие от СУМПС. Намерил за правилно приложена санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП.

Настоящият състав на касационната инстанция намира обжалваното решение за постановено при правилно установена фактическа обстановка. В съответствие със събраните по делото доказателства е изводът на районния съд за доказаност, съставомерност и правилна квалификация на деянието. Правилно съдът е преценил доказателствената съвкупност, като въз основа на извършения анализ обосновано е приел, че по безспорен и категоричен начин се установява вмененото именно на М. М.

А. нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП – превишение на ограничението на скоростта от 40 км/ч за населено място.

Съдът правилно е приел, че касаторката не е оборила презумпцията на чл. 188, ал. 1 ЗДвП. От доказателствата, кредитирани по делото, не се установява, че декларацията по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, която тя е подала в законоустановения срок, е отговаряла на законовите изисквания – с приложено копие на СУМПС на лицето, на което автомобилът е предоставен за ползване. Въпреки твърденията на касаторката не е доказано, че към декларацията е било приложено копие от СУМПС на Е. Д. Д., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ет. 8, ап. 22. Това обстоятелство се установява от самия текст на декларацията рег. № УРИ-433200-37632 от 27.03.2023 г., в която не е описано приложено СУМПС на Е. Д. Д.. В този смисъл с изтичането на преклузивния срок и непредставянето на копие от СУМПС се е погасило правото на касаторката да обори презумпцията по чл. 188, ал. 1 ЗДвП, респ. да бъде анулиран процесният електронен фиш. При всяко положение, предоставяйки на трето лице да ползва автомобил, за който касаторката отговаря, тя следва сама да обезпечи с подходящо писмено доказателство установяването на действителния водач, което в случая не е било сторено съгласно кумулативните законови изисквания на чл.189, ал.5 от ЗДвП. Тези обстоятелства не могат да се доказват със свидетели, тъй като законодателят е въвел изричен ред, по който да бъде установен действителният водач на МПС, извършил нарушението. По тези доводи касаторката неоснователно поддържа допуснати от СРС съществени процесуални нарушения поради непризоваването на Е. Д. Д. като свидетел, тъй като такава възможност не е предвидена в чл.189, ал.5 от ЗДвП.

Наказаното лице е законен представител на търговско дружество, чиято дейност е свързана с покупко-продажба на леки автомобили, поради което и с оглед засилените изисквания към търговците е следвало да организира дейността си по твърдяното предоставяне на автомобила за тест-драйф при осигуряване на съответните писмени доказателства за това. Респ. при липса на такива, правилно и обосновано решаващият съд е приел за необорена презумпцията по чл.188, ал.1 от ЗДвП. В този смисъл е Решение № 205 от 24.02.2022 г. по адм. д. № 28/2022 г., Тричленен състав на Административен съд – София област: „След като е предоставил автомобила си за управление на друго лице, несъмнено жалбоподателят може да се свърже с този, комуто е предоставил автомобила си за управление, и да поиска от гражданина, за който твърди, че е управлявал този автомобил и е извършил конкретното нарушение, необходимото съдействие във връзка с извършеното нарушение. След като не е положил необходимите усилия и не е съумял да докаже наличието на кумулативно изискуемите законови предпоставки за анулиране на електронния фиш - попълване на декларация и предоставяне на копие от СУМПС т.е. изпълнението на изискванията на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП за анулиране на електронния фиш - трябва да бъде приложена презумпцията, че нарушител и лице, което следва да бъде привлечено към административно-наказателна отговорност, е собственикът на автомобила и като е сторил това, административно-наказващият орган е издал законосъобразен електронен фиш, ангажирайки отговорността на собственика на автомобила“.

За наказващия орган не съществува законово разписано задължение да установява кой е действителният водач на МПС, с което е извършено нарушението по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, защото законът е създал презумпция относно извършителя на нарушението и в тежест на този презюмиран извършител е да обори законовата презумпция с

разписаните в нормата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП с декларация и свидетелство за управление на моторно превозно средство на действителния водач. Тази законова презумпция не може да се оборва по друг начин, с други писмени доказателства, снимки или със свидетелски показания. В този смисъл е Решение № 1304 от 01.11.2023 г. по адм. д. № 662/2023 г., Тричленен състав на Административен съд – София област. По тези съображения и при липсата на законова норма, която да вменява подобно задължение за административнонаказващият орган, последният не е бил задължен да отстранява нередовности на подадената декларацията рег. № УРИ-433200-37632 от 27.03.2023 г. След като същата не е отговаряла на кумулативните изисквания за форма според специалния закон (чл.189, ал.5 от ЗДвП), то изводът, че презумпцията по чл.188, ал.1 от ЗДвП не е оборена, е правилен и законосъобразен.

Подробно описаната от СРС доказателствена съвкупност е напълно достатъчна да обоснове извод за доказаност на вмененото нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП, както правилно е приел районният съд. Налице е единно и безпротиворечиво отразяване на нарушението в електронния фиш, което не накърнява правото на защита на уличеното лице да разбере повдигнатото му административнонаказателно обвинение. Противно на твърденията на касатора не се установяват допуснати в хода на производството съществени процесуални нарушения.

В заключение, решаващият съд е достигнал до правилен и обоснован извод, че в конкретния случай скоростта на движение на нарушителя е установена по надлежен начин и правилно нарушението на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП е санкционирано с разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП. Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и съгласно чл.63д, ал.1 и ал.4 от ЗАНН на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размера по чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, от 80 лева.

Водим от горното, Административен съд София-град, X.-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3914 от 17.08.2023 г. по нахд № 5449/2023 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 111-и състав.

ОСЪЖДА М. М. А., ЕГН [ЕГН], представител на „Дипломат карс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], р-н С., Индустриална сграда Електроника № 63, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи на основание чл.63д, ал.1 и ал.5 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.3 от АПК юрисконсултското възнаграждение в размер от 80 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.